

Основні вчення

На основних вченнях слід наголошувати як на уроках семінарії, так і на уроках інституту релігії. Вчителі мають допомагати студентам визначати, розуміти, пояснювати, застосовувати ці вчення евангелії й вірити в них. Якщо вони чинитимуть так, це сприятиме зміцненню свідчення студентів і допоможе їм бути більш вдячними за відновлену евангелію Ісуса Христа. Вивчення цих вчень також допоможе їм краще підготуватися викладати ці важливі істини іншим людям.

Більшість зі 100 уривків з Писань для опанування, вибраних семінаріями та інститутами релігії, були вибрані, аби допомогти студентам зрозуміти основні вчення. Більша частина посилань на Писання, перелічених нижче, включає в себе уривки з Писань для опанування. Їх було включено, щоб показати, як вони стосуються основних вчень.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

1. Божество

Божество—це три окремі особи: Бог, Вічний Батько; Його Син, Ісус Христос; і Святий Дух (див. Джозеф Сміт—Історія 1:15–20). Батько і Син мають тіла, відчутні на дотик, із плоті й кісток, а Святий Дух є особою з духа (див. УЗ 130:22–23). Вони об'єднані однією метою і вченням. Вони досконалим чином об'єднані у виконанні плану Небесного Батька—Божественного плану спасіння.

Бог Батько

Бог Батько є Верховним Правителем всесвіту. Він є Батьком наших духів (див. Євреям 12:9). Він—досконалий, має всю владу і знає все. Він також є Богом досконалої милості, доброти і милосердя.

Ісус Христос

Ісус Христос є Першонародженим від Батька як дух і Єдинонародженим від Батька у плоті. Він—Єгова Старого Завіту і Месія Нового Завіту.

Ісус Христос жив безгрішним життям і здійснив досконалу Спокуту за гріхи всього людства (див. Алма 7:11–13). Його життя—досконалий приклад того, як повинні жити всі люди (див. Іван 14:6; 3 Нефій 12:48). Він був першою людиною на землі, яка воскресла (див. 1 Коринтянам 15:20–22). Ісус Христос прийде знову у силі й славі й царюватиме на землі протягом Тисячоліття.

Всі молитви, благословення і обряди священства мають виконуватися в ім'я Ісуса Христа (див. 3 Нефій 18:15, 20–21).

Пов'язані посилання: Геламан 5:12; УЗ 19:23; УЗ 76:22–24

Святий Дух

Святий Дух є третім членом Божества. Він—особа з духа, не має тіла з плоті й кісток. Його часто називають Духом, Святим Духом, Духом Бога, Духом Господа та Утішителем.

Святий Дух свідчить про Батька і Сина, відкриває істину про все і освячує тих, хто кається і хреститься (див. Мороній 10:4–5).

Пов'язані посилання: Галатам 5:22–23; УЗ 8:2–3

2. План спасіння

У доземному існуванні Небесний Батько представив план, що давав нам можливість ставати такими, як Він, та отримати безсмертя і вічне життя (див.

Мойсей 1:39). У Писаннях цей план називається планом спасіння, великим планом щастя, планом викуплення та планом милості.

План спасіння включає Сотворіння, Падіння, Спокуту Ісуса Христа і всі закони, обряди та вчення євангелії. У плані Небесного Батька суттєвими також є моральна свобода волі—здатність вибирати і діяти самостійно (див. 2 Нефій 2:27). Завдяки цьому плану ми можемо стати досконалими через Спокуту, отримати повноту радості і вічно жити в присутності Бога (див. 3 Нефій 12:48). Наші сімейні стосунки можуть тривати вічно.

Пов'язані посилання: Іван 17:3; УЗ 58:27

Доземне життя

Перш ніж народитися на землі, ми жили в присутності нашого Небесного Батька як Його духовні діти (див. Авраам 3:22–23). У тому доземному існуванні разом з іншими духовними дітьми Небесного Батька ми взяли участь у нараді. На тій нараді Небесний Батько представив Свій план, і доземний Ісус Христос уклав завіт бути Спасителем.

Ми скористалися своєю свободою волі, щоб прийняти план Небесного Батька. Ми підготувалися прийти на землю, де ми могли б продовжувати наш розвиток.

Тим, хто пішов за Небесним Батьком та Ісусом Христом, було дозволено прийти на землю, пізнати земне життя і, вдосконалюючись, прямувати до вічного життя. Люцифер, ще один духовний син Бога, повстав проти цього плану. Він став Сатаною, і його разом з послідовниками було скинуто з небес та позбавлено привілею отримати фізичне тіло й земний досвід.

Пов'язані посилання: Єремія 1:4–5

Сотворіння

Ісус Христос створив небеса і землю під керівництвом Батька. Землю не було створено з нічого. Її було сформовано з існуючої матерії. Ісус Христос створив світи без числа (див. УЗ 76:22–24).

Сотворіння землі було важливим у плані Бога. Воно забезпечило місце, де ми могли отримати фізичне тіло, пройти випробування і перевірку та розвинути божественні якості.

Ми повинні користуватися земними ресурсами з мудрістю, розсудливістю й вдячністю (див. УЗ 78:19).

Адам був першою людиною, створеною на землі. Бог створив Адама і Єву за Своїм власним образом. Усі люди—як чоловіки, так і жінки—створені за образом Бога (див. Буття 1:26–27).

Падіння

У Еденському саду Бог заповідав Адаму і Єві не куштувати плоду з дерева пізнання добра і зла. Наслідком цього мала бути духовна й фізична смерть. Духовна смерть—це відокремлення від Бога. Фізична смерть є відділенням духу від смертного тіла. Оскільки Адам і Єва порушили заповідь Бога, їх було вигнано з Його присутності і вони стали смертними. Провина Адама і Єви та зміни, які стали її наслідком—серед них духовна і фізична смерть,—називаються Падінням.

Завдяки Падінню Адам, Єва та їхні нащадки могли відчувати радість і смуток, відрізнати добро від зла і мати дітей (див. 2 Нефій 2:25). Як нащадки Адама і Єви ми успадковуємо стан падіння під час смертного життя. Ми відділені від присутності Господа і підвладні фізичній смерті. Нас також випробовують труднощами життя і спокусами супротивника. (Див. Мосія 3:19).

Падіння—це складова частина плану спасіння Небесного Батька. Воно було спрямоване у двох напрямках—не лише вниз, але і вперед. Крім спричинення фізичної і духовної смерті, воно дало нам можливість народитися на землі, навчатися та розвиватися.

Земне життя

Земне життя—це час навчання, коли ми можемо підготуватися до вічного життя і довести, що ми використовуватимемо нашу свободу волі так, щоб робити все, що наказав Господь. Під час цього земного життя ми маємо любити інших і служити їм (див. Мосія 2:17; Мороній 7:45, 47–48).

У земному житті наш дух поєднано з фізичним тілом, що дає нам можливість зростати і розвиватися способами, які були недоступні у доземному житті. Наші тіла відіграють важливу роль у плані спасіння і до них потрібно ставитися з повагою, як до дару нашого Небесного Батька (див. 1 Коринтянам 6:19–20).

Пов'язані посилання: Ісус Навин 24:15; Матвій 22:36–39; 2 Нефій 28:7–9; Алма 41:10; УЗ 58:27

Життя після смерті

Коли ми померемо, наші душі увійдуть у духовний світ і чекатимуть на Воскресіння. Души праведних людей потрапляють у стан щастя, який називається раєм. Багато вірних проповідуватимуть євангелію тим, хто знаходиться у духовній в'язниці.

Духовна в'язниця—це тимчасове місце у післяземному світі для тих, хто помер без знання істини або тих, хто був неслухняним у земному житті. Тут духів навчають євангелії, і вони мають можливість покаятися і

прийняти обряди спасіння, що виконуються за них у храмах (див. 1 Петра 4:6). Ті, хто приймають євангелію, перебуватимуть у раю до Воскресіння.

Воскресіння—це возз'єднання наших духовних тіл з нашими досконалими фізичними тілами з плоті й кісток (див. Лука 24:36–39). Після воскресіння дух і тіло ніколи вже не будуть роз'єднані, і ми станемо безсмертними. Кожна людина, яка народилася на землі, воскресне, бо Ісус Христос подолав смерть (див. 1 Коринтянам 15:20–22). Праведні воскреснуть раніше, ніж злочестиві, і встануть у Першому воскресінні.

Після Воскресіння відбудеться Останній суд. Ісус Христос судитиме кожну людину, щоб визначити ступінь вічної слави, яку вона отримає. Цей суд буде ґрунтуватися на тому, наскільки кожна людина була послухною заповідям Божим (див. Об'явлення 20:12; Мосія 4:30).

Існує три царства слави (див. 1 Коринтянам 15:40–42). Найвище з усіх царств слави—целестіальне царство. Доблесні у свідченні про Ісуса і послухні євангельським принципам житимуть у целестіальному царстві в присутності Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа (див. УЗ 131:1–4).

Друге з трьох царств слави—террестріальне царство. До цього царства потрапляють шановані чоловіки і жінки, які жили на землі, але не були доблесними у свідченні про Ісуса.

Найнижче з трьох царств слави—телестіальне царство. До цього царства потрапляють ті, хто під час свого смертного життя вибирав злочестивість, а не праведність. Ці люди отримають свою славу після того, як їх буде викуплено з духовної в'язниці.

Пов'язане посилання: Іван 17:3

3. Спокута Ісуса Христа

Спокутувати—це зазнати покарання за гріх, позбавивши таким чином розкаяного грішника наслідків гріха й даючи йому можливість примиритися з Богом. Лише Ісус Христос був здатний здійснити досконалу спокуту для всього людства. Його Спокута включала Його страждання за гріхи людства у Гефсиманському саду, пролиття Його крові, Його страждання і смерть на хресті і Його Воскресіння з могили (див. Лука 24:36–39; УЗ 19:16–19). Спаситель зміг здійснити Спокуту завдяки тому, що був безгрішним і мав владу над смертю. Від Своєї смертної матері Він успадкував здатність померти. Від Свого безсмертного Батька Він успадкував владу повернути Собі життя.

Через благодать, що стала досяжною завдяки спокутній жертві Спасителя, усі люди воскреснуть і отримають безсмертя. Спокута Ісуса Христа також дає нам можливість отримати вічне життя (див. Мороній 7:41). Щоб отримати цей дар, ми повинні жити за євангелією Ісуса Христа, що включає віру в Нього, покаяння в наших гріхах, хрищення, отримання дару Святого Духа і терпіння до кінця (див. Іван 3:5).

Здійснюючи Спокуту, Ісус Христос не тільки страждав за наші гріхи, але й узяв на Себе муки, хвороби й недуги усіх людей (див. Алма 7:11–13). Він розуміє наші страждання, бо Сам пережив їх. Його благодать, або уможлиблююча сила, зміцнює нас, аби ми несли наші тягарі і виконували завдання, які не могли б виконати самотужки (див. Матвій 11:28–30; Филип'янам 4:13; Етер 12:27).

Пов'язані посилання: Іван 3:5; Дії 3:19–21

Віра в Ісуса Христа

Віра—це сподівання “на те, чого не видно, але що є істинним” (Алма 32:21; див. також Етер 12:6). Це дар від Бога.

Щоб вести людину до спасіння, віра має зосереджуватися на Ісусі Христі. Мати віру в Ісуса Христа означає повністю покладатися на Нього і довіряти Його нескінченній Спокуті, силі й любові. Вона включає в себе віру в Його вчення і в те, що хоча ми й не знаємо всього, але Він—знає (див. Приповіді 3:5–6; УЗ 6:36).

Віра—це більше за пасивне вірування, вона проявляється у нашому способі життя (див. Якова 2:17–18). Віра може зростати завдяки молитві, вивченню Писань та послуху заповідям Бога.

Святі останніх днів також вірять в Бога Батька, Святого Духа, силу священства та інші важливі аспекти відновленої євангелії. Віра допомагає нам отримувати духовне й фізичне зміцнення і силу просуватися вперед, протистояти труднощам і долати спокуси (див. 2 Нефій 31:19–20). Господь здійснить великі чудеса у нашому житті згідно з нашою вірою.

Через віру в Ісуса Христа людина може отримати прощення гріхів і зрештою мати змогу перебувати у присутності Бога.

Пов'язане посилання: Матвій 11:28–30

Покаяння

Покаяння—це зміна розуму і серця, яка дає нам нове уявлення про Бога, про нас самих і про світ. Воно означає звільнення від гріха і звернення до Бога за прощенням. Воно спонукається любов'ю до Бога і щирим бажанням виконувати Його заповіді.

Наші гріхи роблять нас нечистими—негідними повернутися і перебувати в присутності нашого Небесного Батька. Завдяки Спокуті Ісуса Христа наш Небесний Батько забезпечив єдиний спосіб, у який наші гріхи може бути прощено (див. Ісаїя 1:18).

Покаяння також включає почуття смутку за вчинення гріха; зізнання перед Небесним Батьком та, якщо є потреба, перед іншими; відмову від гріха; прагнення відновити настільки, наскільки це можливо, все, що було пошкоджено внаслідок гріха і подальше життя в дотриманні заповідей Божих (див. УЗ 58:42–43).

Пов'язані посилання: Ісаїя 53:3–5; Іван 14:6; 2 Нефій 25:23, 26; УЗ 18:10–11; УЗ 19:23; УЗ 76:40–41

4. Розподіл часів, відступництво та відновлення

Розподіл часів

Розподіл—це період часу, коли Господь відкриває Свої вчення, обряди і священство. Це період, протягом якого Господь має хоча б одного уповноваженого служителя на землі, який є носієм святого священства і має божественне повноваження розповсюджувати євангелію і виконувати обряди священства. Сьогодні ми живемо в останній розподіл—розподіл повноти часів, який почався з явлення євангелії Джозефу Сміту.

Попередні розподіли пов'язані з іменами Адама, Еноха, Ноя, Авраама, Мойсея та Ісуса Христа. Крім того, були й інші розподіли, у тому числі й серед нефійців та яредійців. Під час кожного розподілу Бог відкривав знання про план спасіння і євангелію Ісуса Христа і навчав про них.

Відступництво

Коли люди відвертаються від принципів євангелії і не мають ключів священства, вони знаходяться у стані відступництва.

Упродовж історії світу мали місце періоди загального відступництва. Прикладом такого періоду є Велике відступництво, яке відбулося після того, як Спаситель заснував Свою Церкву (див. 2 Солунянам 2:1–3). Після смерті Спасителевих апостолів люди викривили євангельські принципи і внесли зміни у Церковну організацію та обряди священства, не маючи на те повноважень. З причини цієї широко розповсюдженої злочестивості Господь забрав з землі владу та ключі священства.

Під час Великого відступництва люди були позбавлені божественного проводу живих пророків. Було засновано багато церков, але вони не мали повноваження давати дар Святого Духа чи виконувати інші обряди священства. Окремі частини Святих Писань були викривлені або загублені, і люди більше не мали істинного знання про Бога.

Це відступництво тривало доти, доки Небесний Батько і Його Улюблений Син не явилися Джозефу Сміту і не розпочали Відновлення повноти євангелії.

Відновлення

Відновлення—це повторне запровадження Богом істини і обрядів Його євангелії серед Його дітей на землі (див. Дії 3:19–21).

Готуючи Відновлення, Господь помістив благородних чоловіків в період, який називається Реформація. Вони намагалися повернути ті релігійні вчення, порядки та організацію, які встановив Спаситель. Однак вони не мали ні священства, ні повноти євангелії.

Відновлення почалося в 1820 р., коли Бог Батько і Його Син Ісус Христос явилися Джозефу Сміту у відповідь на його молитву (див. Джозеф Сміт—Історія 1:15–20). Серед вирішальних подій Відновлення були: переклад Книги Мормона, відновлення Ааронового і Мелхиседеківського священства та організація Церкви 6 квітня 1830 р.

Ааронове священство було відновлено Джозефу Сміту й Оліверу Каудері через Івана Христителя 15 травня 1829 року. Мелхиседеківське священство і ключі царства були також відновлені у 1829 році, коли апостоли Петро, Яків та Іван передали їх Джозефу Сміту й Оліверу Каудері.

Повноту євангелії було відновлено і Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є “єдин[ою] істинн[ою] й жив[ою] Церкв[ою] на лиці всієї землі” (УЗ 1:30). Церква зрештою заповнить всю землю і стоятиме вічно.

Пов’язані посилання: Ісаїя 29:13–14; Єзекіїль 37:15–17; Ефесянам 4:11–14; Якова 1:5–6

5. Пророки і одкровення

Пророк—це людина, яку Бог покликав промовляти від Його імені (див. Амос 3:7). Пророки свідчать про Ісуса Христа і навчають Його євангелії. Вони проголошують волю Бога і розповідають про Його справжній характер. Вони засуджують гріх і попереджають про його наслідки. Іноді вони пророкують про майбутні події (див. УЗ 1:37–38). Багато вчень пророків міститься в Писаннях. Вивчаючи слова пророків, ми

можемо дізнатися про істину і отримати скерування (див. 2 Нефій 32:3).

Ми підтримуємо Президента Церкви як пророка, провидця і одкровителя, і як єдину людину на землі, яка отримує одкровення, щоб вести всю Церкву. Ми також підтримуємо радників у Першому Президентстві й членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Одкровення—це передача інформації від Бога до Його дітей. Коли Бог виявляє свою волю Церкві, він говорить через Свого пророка. В Писаннях—Біблії, Книзі Мормона, Ученні і Завітах та Дорогоцінній Перлині—містяться одкровення, дані через давніх і сучасних пророків. Президент Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це пророк Бога на землі сьогодні.

Люди можуть отримувати одкровення, які допомогатимуть їм у їхніх особливих потребах, обов’язках та питаннях, і сприятимуть зміцненню їхніх свідчень. Більшість одкровень до провідників і членів Церкви приходить через натхнення й думки від Святого Духа. Святий Дух промовляє до розуму й серця тихим спокійним голосом (див. УЗ 8:2–3). Одкровення також можуть приходити через видіння, сні та відвідування ангелів.

Пов’язані посилання: Псалом 119:105; Ефесянам 4:11–14; 2 Тимофію 3:15–17; Якова 1:5–6; Мороній 10:4–5

6. Священство і ключі священства

Священство є вічною силою і владою Бога. Священством Бог створив небеса та землю і керує ними. Цією силою Він викупляє і підносить Своїх дітей, здійснюючи “безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Бог надає повноваження священства гідним членам Церкви чоловічої статі, щоб вони могли діяти в Його ім’я для спасіння Його дітей. Ключі священства—це права президентства, або влада дана людині Богом, щоб управляти царством Бога на землі і скеровувати його (див. Матвій 16:15–19). Завдяки цим ключам носії священства можуть отримувати повноваження проповідувати євангелію і виконувати обряди спасіння. Всі, хто служить в Церкві, покликаються під керівництвом тієї людини, яка тримає ключі священства. Таким чином вони отримують право мати владу, яка потрібна їм, щоб служити і виконувати обов’язки в їхніх покликаннях.

Пов’язане посилання: УЗ 121:36, 41–42

Ааронове священство

Ааронове священство часто називають підготовчим священством. Чинами Ааронового священства є: диакон, учитель, священник і єпископ. Сьогодні в Церкві гідні особи чоловічої статі можуть отримати Ааронове священство, починаючи з 12 років.

Ааронове священство “володіє ключами священнослужіння ангелів, і євангелії покаяння, і хрищення” (УЗ 13:1).

Мелхиседекове священство

Мелхиседекове священство—це вище або більше священство, і воно керує духовними речами (див. УЗ 107:8). Це більше священство було даровано Адаму і знаходилося на землі щоразу, коли Господь відкривав Свою євангелію.

Спочатку воно називалося “Святим священством за чином Сина Божого” (УЗ 107:3). Пізніше воно стало відомим як Мелхиседекове священство, назване так на честь великого первосвященника, який жив за часів пророка Авраама.

Мелхиседекове священство має такі чини: старійшина, первосвященник, патріарх, сімдесятник і апостол. Президентом Мелхиседекового священства є Президент Церкви.

Пов’язане посилання: Ефесянам 4:11–14

7. Обряди і завіти

Обряди

У Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів обряд—це священний зовнішній акт, що має духовне значення. Кожен обряд було призначено Богом, щоб навчати духовних істин. Обряди спасіння виконуються владою священства і під проводом тих, хто має ключі священства. Деякі обряди, важливі для піднесення, називаються спасительними обрядами.

Першим спасительним обрядом євангелії є хрищення зануренням у воду людиною, яка має повноваження. Хрищення необхідне людині для того, щоб стати членом Церкви і увійти в цілестіальне царство (див. Іван 3:5).

Слово *хрищення* походить від грецького слова і означає “занурювати”. Занурення символізує смерть грішного життя людини і нове народження в духовне життя, присвячене служінню Богу та Його дітям. Воно також символізує смерть і воскресіння.

Після хрищення людини один або більше носіїв Мелхиседекового священства кладуть їй на голову руки і конфірмають у члени Церкви. У частині цього обряду, що називають конфірмацією, людина отримує дар Святого Духа.

Дар Святого Духа відрізняється від впливу Святого Духа. До хрищення людина може відчувати вплив Святого Духа час від часу, і через той вплив може отримати свідчення про істину (див. Мороній 10:4–5). Після отримання дару Святого Духа людина має право на Його постійний супровід, якщо вона дотримується заповідей.

Для виконання інших спасительних обрядів потрібне висвячення в Мелхиседекове священство (для чоловіків), храмовий ендаумент і запечатування шлюбу (див. УЗ 131:1–4). Усі спасительні обряди священства супроводжуються завітами. Ці спасительні обряди також можуть вікарно виконуватися за померлих у храмі. Вікарні обряди набувають сили тільки тоді, коли померлі особи, за яких виконано обряди, приймають їх у духовному світі і шанують пов’язані з ними завіти.

Інші обряди, такі як: благословення хворих, надання імені й благословення дітям, також є важливими для нашого духовного розвитку.

Пов’язане посилання: Дії 2:36–38

Завіти

Завіт—це священна угода між Богом і людиною. Бог висуває умови завіту, і ми погоджуємося робити те, що Він просить нас. Після цього Бог обіцяє нам певні благословення за послух (див. УЗ 82:10).

Усі спасительні обряди священства супроводжуються завітами. Ми укладаємо завіти з Господом під час хрищення і поновлюємо ці завіти, приймаючи причастя. Брати, які отримують Мелхиседекове священство, укладають клятву і завіт священства. Подальші завіти ми укладаємо у храмі.

Пов’язані посилання: Вихід 19:5–6; Псалом 24:3–4; 2 Нефій 31:19–20; УЗ 25:13

8. Шлюб і сім'я

Шлюб між чоловіком і жінкою встановлено Богом і сім'я є центральною частиною Його плану спасіння і нашого щастя. Щастя в сімейному житті найпевніше досягають, коли воно засновано на вченнях Господа Ісуса Христа.

Священна сила породження має застосовуватися тільки чоловіком і жінкою, законно одруженими як чоловік і дружина. Батьки мають розмножуватися, наповнювати землю і виховувати своїх дітей у любові й праведності та забезпечувати їхні фізичні й духовні потреби.

Чоловік і дружина мають урочисту відповідальність любити одне одного і піклуватися одне про одного. Батько має головувати над своєю сім'єю в любові і праведності і відповідає за забезпечення своєї сім'ї всім необхідним. Мати в першу чергу відповідальна за виховання своїх дітей. Як рівноправні партнери, матері й батьки зобов'язані допомагати одне одному у виконанні цих священних обов'язків.

Божественний план щастя забезпечує можливість продовження сімейних стосунків і поза могилою. Ця земля була створена і євангелію було відкрито для того, щоб могли утворитися сім'ї, щоб вони могли запечататися і отримати вічне піднесення. (Адаптовано з "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, жовт. 2010, с. 49; див. також LDS.org/topics/family-proclamation).

Пов'язані посилання: Буття 2:24; Псалом 127:3; Малахія 4:5–6; УЗ 131:1–4

9. Заповіді

Заповіді—це закони і вимоги, які Бог дає людям. Ми виявляємо свою любов до Нього, коли дотримуємося Його заповідей (див. Іван 14:15). Дотримання заповідей принесе благословення від Господа (див. УЗ 82:10).

Дві найголовніші заповіді—це "люби Господа Бога свого всім серцем своїм і всією душею своєю, і всією своєю думкою. ... [І] ... люби свого ближнього, як самого себе" (Матвій 22:36–39).

Десять заповідей є важливою складовою євангелії і вічними принципами, необхідними для нашого піднесення (див. Вихід 20:3–17). Господь відкрив їх Мойсею у давні часи, і Він знову повторив їх в одкровеннях останніх днів.

Серед інших заповідей є такі: молитися щодня (див. 2 Нефій 32:8–9), навчати євангелії інших (див. Матвій 28:19–20), дотримуватися закону цнотливості (див. УЗ 46:33), платити повну десятину (див. Малахія 3:8–10), поститися (див. Ісаїя 58:6–7), прощати інших (див. УЗ 64:9–11), мати дух вдячності (див. УЗ 78:19) і дотримуватися Слова мудрості (див. УЗ 89:18–21).

Пов'язані посилання: Буття 39:9; Ісаїя 58:13–14; 1 Нефій 3:7; Мосія 4:30; Алма 37:35; Алма 39:9; УЗ 18:15–16; УЗ 88:124

Для отримання більш детальної інформації стосовно цих тем відвідайте сайт LDS.org, Teachings, Gospel Topics; або див. *Стійкі у вірі: Довідник з євангелії* (2004).

